

Sygn. akt I CK 560/04

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku K.P.

przy uczestnictwie G.P.

o podział majątku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 listopada 2004 r.,

na skutek kasacji uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 marca 2004 r., sygn. akt [...],

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 4 marca 2004 r. oddalił apelacje uczestniczki postępowania od postanowienia, którym Sąd Rejonowy w W. dokonał podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami.

W kasacji, opartej na obu podstawach z art. 393¹ k.p.c., pełnomocnik uczestniczki postępowania zarzucił naruszenie art. 45 Konstytucji i art. 6 pkt 1 Konwencji o ochronie praw człowieka oraz obrazę art. 214 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. i art. 379 k.p.c. Przedstawiając okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji, stwierdził zaś, że „rozpoznanie niniejszej kasacji konieczne jest celem ujednolicenia zasad postępowania odwoławczego i dopuszczalności procedowania pomimo usprawiedliwionej nieobecności uczestnika postępowania, który wyraża wolę uczestniczenia w czynności Sądu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z elementów konstrukcyjnych kasacji jest przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Wskazanie tych okoliczności umożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny, czy nie zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 k.p.c.). Omawiane okoliczności powinny wprost nawiązywać do treści art. 393 k.p.c. To oznacza, że skarżący, aby uczynić zadość wymaganiu kasacji określone w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź oczywiste naruszenie prawa (por. uchwała połączonych Izb SN: Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7 – 8, poz. 92).

Brak kasacji, polegający na nie przedstawieniu okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00 (OSNC 2001, nr 3, poz. 51) – powoduje

odrzuć kasacji bez wzywania do jego usunięcia. To stanowisko Sąd Najwyższy uściślił w postanowieniu z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00 (OSNC 2001, nr 3, poz. 52), stwierdzając, że spełnienie obowiązku określonego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może polegać na odwołaniu się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez przedstawienia okoliczności wskazanych w wymienionym przepisie, a w postanowieniu z dnia 22 marca 2000 r., V CZ 131/00 (OSNC 2000, nr 10, poz. 156) zaznaczył wyraźnie, że jeżeli skarżący nie wskazał w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, to obowiązek ich przedstawienia nie jest spełniony, choćby dały się one wywieść z uzasadnienia kasacji. Z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01 (OSNC 2002, nr 2, poz. 22) wynika natomiast, że okoliczności uzasadniające rozpoznanie, o których mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. powinny być – podobnie jak pozostałe elementy przewidziane w tym przepisie – przedstawione w wydzielonej części kasacji, jako odrębny element pisma procesowego.

W świetle powyższego nie ma podstaw do uznania, że wniesiona przez powódkę kasacja spełnia wymagania przewidziane w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Argumenty, które zostały przedstawione w kasacji w celu spełnienia tego wymagania nie odpowiadają bowiem żadnej z czterech wymienionych wyżej okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji. Nieważność postępowania stanowi jedynie zarzut podniesiony w ramach podstawy kasacyjnej. Skarżąca nie wskazała jej natomiast jako okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji. Dlatego należało uznać, że kasacja jest dotknięta brakiem w postaci nieprzedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, który powoduje, że podlega ona odrzuceniu bez wzywania do jego usunięcia.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 393⁷ § 2 k.p.c.).